

Zjavenie Ježiša Krista – číslo dva

Zmluvné mená

Jeff Pippenger

2023-08-10

Do predchádzajúcich článkov som zahrnul mnohé veci v snahe uviesť na začiatku niekoľko základných východiskových bodov. Teraz sa pokúsím sústrediť sa viac na samotnú tému. Ďakujem vám za trpezlivosť.

Od samého začiatku sa Boh usiluje prehĺbiť naše porozumenie toho, kým je a aký je. V tomto diele použil viacero prostriedkov, aby ľuďom pomohol pochopiť to, čo o sebe zjavil, a jedným z týchto prostriedkov je jeho používanie „mien“ — jednak mnohých mien, ktoré sú Bohu prisúdené v Písmach, a tiež mien, ktoré dal svojim vyvoleným zástupcom. Vyberá si zástupcov zla i dobra.

Použil aj dišpenzačné zmeny svojho vyvoleného zmluvného ľudu na to, aby v priebehu dejín postupne zväčšoval porozumenie svojmu charakteru. Preto dejiny zmluvných dišpenzačných zmien rozličnými spôsobmi tiež hovoria o zväčšovaní pravdy o Jeho charaktere a prirodzenosti.

Ak k prvej kapitole Zjavenia pristúpime ako k úvodu a kľúču k nasledujúcim kapitolám, nájdeme v úvodnej kapitole určité pravdy, ktoré ovplyvňujú zvyšok knihy. Jedna z týchto pravd sa týka toho, kým Ježiš Kristus je, a nielen toho, že je Alfa a Omega. Ak je nejaká pravda predložená v prvej kapitole Zjavenia, potom je to celkom iste skúšobná prítomná pravda pre poslednú generáciu, pričom posledná generácia je „vyvolený rod“, ktorý označil Peter.

Jedným z atribútov Kristovho charakteru, ktorý sme skúmali, je to, že Kristus stotožňuje začiatok s koncom. Čas, keď Kristus potvrdil zmluvu s mnohými na jeden týždeň, predstavuje zmluvnú dišpenzačnú zmenu od doslovného k duchovnému Izraelu. Dispenzačné zmeny, ktoré sú v Písmach označené a ktoré všetky hovoria o vzraste poznania týkajúceho sa charakteru a bytosti Krista, boli: Abram, Izák, Jákob, Jozef, Mojžiš, Kristus, William Miller a sto štyridsaťštyri tisíc. Jestvuje aj iná línia dišpenzačných zmien, ktorá je položená ponad túto líniu a ktorá označuje sedem dišpenzácií Božej cirkvi, predstavovaných siedmimi cirkvami zo Zjavenia 2 a 3, ale tých sa zatiaľ nedotkneme. Dispenzačná zmena nastala pri Adamovi a Eve, predstavovaná stavom pred ich pádom a po ich páde, a samozrejme aj zmena dišpenzácií z obdobia pred potopou na obdobie po potope v čase Noacha. Všetky tieto línie prispievajú k svetlu, ktorým sa zaoberáme, no teraz sa sústreďujeme na vyvolený ľud.

Keď Kristus začal svoju službu na začiatku zmluvného týždňa, bol pokrstený.

A Ježiš, keď bol pokrstený, hneď vystúpil z vody; a hľa, otvorili sa mu nebesia a videl Ducha Božieho zostupovať ako holubica a spočinúť na ňom. A hľa, hlas z nebies hovoril: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo. Matúš 3:16, 17.

Úplne prvé slová Boha, keď Ježiš vystúpil z vody, a tak sa začal zmluvný týždeň, boli Otcovým vyhlásením, že Ježiš je Syn Boží. Ak rozumieme „pravidlu prvej zmienky“, táto skutočnosť má

veľkú váhu. Ak nie, tak nie až natoľko.

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. A zem bola neladná a pustá; a tma bola nad priepasťou. A Duch Boží sa vznášal nad vodami. 1. Mojžišova 1, 1. 2.

Podobne ako v Genezis, aj pri obrade pomazania sú identifikované tri osoby Božstva.

Pravda, že Ježiš bol Syn Boží, Syn Dávidov a Syn človeka, počas nasledujúcich troch a pol roka pravidelne poburovala zákonníkov a farizejov. Ježiš sa pri svojom krste prorocky zmenil z Ježiša na Ježiša Krista. Keď bol Ježiš pokrstený, stal sa „Kristom“, čo znamená „pomazaný“ a v hebrejčine je to slovo „Mesiáš“. A, prirodzene, Hebreji očakávali Mesiáša a vedeli, že bude Synom Dávidovým. Keď bol „pomazaný“, aby začal najsvätejšie tri a pol roka dejín zeme, videl zostupovať Ducha Svätého a počul hovoriť svojho Otca.

Bol to veľmi hlboký obrad pomazania, pri ktorom bolo o Ňom a o Jeho diele vyhlásené posolstvo, že „bol Synom Božím“. Pre Židov bolo ešte znepokojujúcejšie nielen to, že bol Synom Božím, ale aj to, že si ako Syn Boží nárokoval — že je skutočne Bohom. Židia nemohli strpieť to, čo pokladali za také rúhavé tvrdenie! Dilema Židov je dilemou Abraháma — lebo Abrahám bol otcom Židov, otcom zmluvy a tiež symbolom viery, ktorá sa vyžaduje na zotrvanie v podmienkach zmluvy.

Abrahámov príklad viery nevyhnutnej na vstup do zmluvného vzťahu s Bohom vyžaduje, aby bola vaša viera skúšaná. Abraháмова skúška, ktorá mala preukázať, či jeho viera bola skutočná alebo či išlo o opovážlivosť, spočívala v tom, či bude nasledovať Božie slovo — aj keby sa zdalo, že odporuje predchádzajúcemu Božiemu slovu. Abrahám vedel, že ľudská obeť je vraždou a že predstavuje modloslužobné praktiky modloslužobných národov, medzi ktorými v tom čase žil. Zákonníci a farizeji vedeli už od počiatku svojich zmluvných dejín, že Boh je iba jeden Boh, a takisto vedeli, že Ježiš si robí nárok byť druhým Bohom. Boli podrobení svojej záverečnej skúške.

Počuj, Izrael: Hospodin, náš Boh, je jediný Hospodin. Deuteronomium 6,4.

V príbehu, v ktorom Mojžiš zaznamenal predchádzajúci verš, Boh už Mojžišovi povedal, že od tej chvíle má byť známy ako Jehova. Už nemal byť známy iba ako Pán, všemohúci Boh, ale od tej chvíle mal byť známy ako Jehova. Práve v tom istom príbehu, v ktorom ďalej rozširuje porozumenie svojho charakteru, ako je vyjadrený Jeho menami, zároveň prísne oznamuje starovekému Izraelu, že Boh je jeden Boh. Čo si o tom mali myslieť Židia v Kristových časoch?

Neskôr v priebehu svojej služby, keď dospela k vrcholu pri triumfálnom vjazde do Jeruzalema, sú Židia opäť ohromení tým, že Ježiš dovoľuje deťom spievať na svoju chválu.

A zástupy, ktoré išli pred Ním a ktoré Ho nasledovali, volali a hovorili: Hosana Synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom; Hosana na výsostiach. Matúš 21,9.

Verš piesne, ktorý privádzal farizejov do šialenstva, bol tou časťou, ktorá označovala Ježiša za Syna Dávidovho a zároveň stotožňovala, že Syn Dávidov je meno Pánovo. Na začiatku Jeho služby, pri slávnostnom vstupe a, samozrejme, aj pri kríži, spor zahŕňa rozruch okolo Ježišovho mena.

Velekňazi Židov tedy řekli Pilátovi: „Nepsat: Král Židů, nýbrž že řekl: Já jsem král Židů.“ Jan 19,21.

Samozrejme, v podstate by bolo správne, keby Pilát nápis zmenil tak, aby znel: „Ja som, kráľ Židov,“ pretože „Ja som“ bolo meno, ktoré Ježiš opakovane vzťahoval na seba. Samozrejme, uplatniť takúto chybnú logiku s cieľom zmeniť Božie Slovo, zvlášť keď ide o príbeh kríža, to by ľudia nikdy neurobili, všakže? Ježiš bol „kráľom Židov“, ale bol aj „Ja som“, takže výrok „Ja som, kráľ Židov“ je v istom zmysle presný, ale o to nejde.

Od začiatku, v priebehu stredy i až do konca tých troch a pol rokov bolo Jeho meno predmetom rozrušenia. O línii zmluvných mien je potrebné porozumieť mnohým veciam, no na tomto mieste chcem ukázať, že na konci starovekého Izraela v židovskej cirkvi nastalo otrasenie, ktoré súviselo s menom Krista. Ako Syn Dávidov mal poverenia byť Mesiášom; ako Syn Boží (v zmysle, že je zároveň aj Bohom) a ako Syn človeka predstavoval Ježiš pre vyvolený ľud nesmiernu skúšku. Ako si tento človek mohol nárokovať, že je Bohom a zároveň Božím Synom, keď Mojžiš na začiatku ich zmluvných dejín tak výslovne zdôraznil, že Boh je jeden Boh?

Predsa práve to bolo cieľom Kristovho chodenia medzi ľuďmi. Boh bol v Ňom a zmieroval ľudí so sebou samým a činil tak tým, že ľudom umožnil vidieť Ježiša, ktorý jasne a priamo učil, že ak ste videli Jeho, videli ste Otca. Tieto dejiny predstavujú ukončenie doslovného Izraela ako Božieho vyvoleného ľudu a na počiatku tu bol spor výrazne poznačený otázkou, kto a aký je Boh.

A faraón povedal: Kto je Hospodin, aby som poslušol jeho hlas a prepustil Izrael? Hospodina nepoznám a Izraela neprepustím. Exodus 5,2.

Faraón vyjadruje nielen symbol ateistického vzdoru proti poznaniu Boha, ale vyjadruje aj egyptské chápanie týkajúce sa Boha Abraháma. A Pán opakovane povedal, že Jeho podivuhodné skutky v Egypte mali umožniť ľudstvu poznať, kto je. Dejiny počiatku doslovného Izraela ako Božieho vyvoleného ľudu sú predobrazom konca.

V oboch dejinách sa prejavuje nedostatok porozumenia tomu, kto a čo Boh je, čo súvisí s Jeho rozličnými menami; no pre našu úvahu je dôležitejšie to, že dejiny Krista na sklonku Izraela ako vyvoleného ľudu ukazujú, že jedným z hlavných dôvodov, prečo Židia zakopli pri prijatí svojho Mesiáša, bolo to, že vedeli, že Božie Slovo na začiatku ich zmluvných dejín určilo, že On je jeden Boh. Aká dilema!

A potom sa ho už neodvažovali opýtať na nič. A on im povedal: Ako hovoria, že Kristus je Dávidov syn? Veď sám Dávid hovorí v knihe Žalmov: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojim nohám. Dávid ho teda nazýva Pánom; ako je potom jeho synom? Lukáš 20:40–44.

Toto je posledné obdobie otázok a odpovedí pre Židov, lebo po tejto výmene „sa ho už neodvážili opýtať na nič“. Práve zodpovedal poslednú otázku svojej služby pre stratený dom (a v prorockom rozprávaní je vždy stratený dom), a potom nastoľuje tému svojho mena ako „Syna Dávidovho“, a teda ako Mesiáša. Počas celých troch a pol roka spor zahŕňa jeho rôzne mená, ktoré predstavujú jeho charakter a prirodzenosť. Jeho meno je predmetom oslovenia na začiatku, pri jeho krste, a

potom v jeho poslednom stretnutí so strateným domom pri triumfálnom vjazde a na kríži, okrem iných miest v evanjeliách.

Farizeji sa zhromaždili tesne okolo Ježiša, keď odpovedal na otázku zákonníka. Potom sa k nim obrátil a položil im otázku: „Čo si myslíte o Kristovi? Čí je synom?“ Táto otázka mala preveriť ich vieru týkajúcu sa Mesiáša — ukázať, či Ho pokladajú len za človeka, alebo za Syna Božieho. Zbor hlasov odpovedal: „Syn Dávidov.“ To bol titul, ktorý proroctvo dalo Mesiášovi. Keď Ježiš svojimi mocnými zázrakmi zjavil svoje božstvo, keď uzdravoval chorých a kriesil mŕtvych, ľud sa medzi sebou vypytoval: „Či nie je toto Syn Dávidov?“ Syrofeničanka, slepý Bartimeus a mnohí iní k Nemu volali o pomoc: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, Ty Syn Dávidov.“ Matúš 15,22. Keď vchádzal do Jeruzalema, vítali Ho radostným zvolaním: „Hosanna Synovi Dávidovmu; požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.“ Matúš 21,9. A malé deti v chráme v ten deň opakovali toto radostné oslavné zvolanie. Mnohí však, ktorí Ježiša nazývali Synom Dávidovým, neuznávali Jeho božstvo. Necháпали, že Syn Dávidov je aj Synom Božím.

„Ako odpoveď na tvrdenie, že Kristus bol Synom Dávidovým, Ježiš povedal: „Ako teda Dávid v Duchu [Duchu vnuknutia od Boha] nazýva Ho Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím Tvojich nepriateľov za podnož Tvojich nôh? Ak Ho teda Dávid nazýva Pánom, ako je jeho synom? A nikto Mu nemohol odpovedať ani slovo; ani sa Ho už od toho dňa nikto neopovážal viac vypytovať.“ Túžba vekov, 609.

Jeho pomazanie ako Mesiáša a Jeho posledná interakcia s tými, ktorých prišiel spasť, sa týkali Jeho božstva, symboliky Jeho mien a, samozrejme, pravidiel prvého zmienenia. Ježiš uzatvára svoje priame dielo pre Židov tým, že používa dejiny doslovného Dávida, aby učil o duchovnom Dávidovi. Prečo by sa Dávid vyjadroval o tom, keď Pán hovorí Pánovi, aby zasadnutý spolu s Ním na tróne? Pretože kráľ Dávid na začiatku predstavuje duchovného Kráľa Dávida na konci. Jediný spôsob, ako správne porozumieť Ježišovmu záverečnému výroku stratenému domu, je vedieť uplatniť pravidlo prvého zmienenia, čo nemožno urobiť, ak toto pravidlo nepoznáte.

Jeho záverečné vyhlásenie stratenému domu si na to, aby mu bolo možné porozumieť, vyžadovalo pochopenie pravidla prvého výskytu. Ježiš použil Dávida a Dávidovho syna, aby vo svojom záverečnom vyhlásení predložil pravdu stratenému domu. Ved' napokon boli domom Dávidovým. Ježiš teda vzal otca (Dávida) a obrátil ho k (Synovi Dávidovmu) a vzal aj syna (Dávidovho) a obrátil ho k jeho otcovi (Dávidovi). Obrátil otca k dieťaťu, ako je prorokované, že to urobí Eliášovo posolstvo v „posledných dňoch“. To bolo jeho záverečné posolstvo starovekému doslovnému Izraelu a bolo to Eliášovo posolstvo, lebo bolo založené na pravidle prvého výskytu. Pravidlo prvého výskytu teda tiež potvrdzuje Ježišovo posolstvo ako Eliášovo posolstvo založené na samotnom tomto pravidle. Pravidlo prvého výskytu vyžaduje, že ak Eliášovo posolstvo Jána Krstiteľa bolo prvým z posledného varovného posolstva stratenému domu Izraela, potom aj záverečné posolstvo, ktoré im bolo dané, muselo byť Eliášovým posolstvom. A tak to aj bolo...

Keď už bolo toto všetko povedané, teraz by som z toho všetkého vyvodil jeden bod, ktorý je založený na pravidle prvej zmienky — Alfý a Omegy. Na počiatku starovekého Izraela vznikol spor o chápanie toho, kto a čo je Boh, ktorý predobrazoval ten istý spor na konci starovekého

Izraela. Na konci starovekého Izraela Kristovo dielo zahŕňalo vyučovanie stratenej domácnosti Izraela o tom, kto a čo je Boh. V dejinách konca existoval odpor voči Kristovi, ktorý bol založený na pôvodnej pravde ustanovenej na počiatku. Moderný duchovný Izrael bude vo svojich dejinách niesť tie isté prorocké charakteristiky.

Na začiatku adventizmu nás historici informujú, že mileriti boli zložené predovšetkým z dvoch kresťanských denominácií: metodistickej a Christian Connection. Hlavné presvedčenia metodizmu boli založené na žití správneho kresťanského životného štýlu. Mali „metódu“. Hlavné presvedčenie Christian Connection by sa dalo zhrnúť ako odpor voči katolíckemu učeniu o Trojici.

Pokiaľ siaha môj výskum, prakticky celé vedenie milleritov sa pridŕžalo tejto náuky kresťanského spojenia. Existuje mnoho vetiev Reformného hnutia adventistov siedmeho dňa (SDARM), ktoré sa stále pridŕžajú pôvodného milleritského chápania „antitrinitarizmu“ a presadzujú ho. Dilema (a súčasný zdroj sporov) pre tých, ktorí si zachovávajú chápanie priekopníkov, bola a vždy bude v tom, ako odpovedať na mnohé a rozličné pasáže, v ktorých sestra Whiteová priamo vystupuje proti doktrínalnemu stanovisku, ktoré zastávajú a presadzujú?

„Je mi uložené povedať: Náhl'adom tých, ktorí hľadajú pokročilé vedecké idey, nemožno dôverovať. Predkladajú sa takéto vyjadrenia: ‚Otec je ako neviditeľné svetlo; Syn je ako svetlo stelesnené; Duch je svetlo rozliate všade.‘ ‚Otec je ako rosa, neviditeľná para; Syn je ako rosa zhromaždená v pôvabnej podobe; Duch je ako rosa spadnutá na sídlo života.‘ Ďalšie znázornenie: ‚Otec je ako neviditeľná para; Syn je ako olovený oblak; Duch je ako dážď, ktorý padol a pôsobí osviežujúcou mocou.‘“

„Všetky tieto spiritualistické zobrazenia sú jednoducho ničotou. Sú nedokonalé, nepravdivé. Osлабujú a zmenšujú Velebnosť, s ktorou nemožno porovnať nijakú pozemskú podobu. Boha nemožno prirovnávať k veciam, ktoré vytvorili Jeho ruky. To všetko sú len pozemské veci, trpiace pod Božím kliatbou pre hriechy človeka. Otca nemožno opísať vecami zeme. Otec je celá plnosť Božstva telesne a je neviditeľný smrteľnému zraku.“

„Syn je celá plnosť Božstva zjavená. Božie slovo Ho vyhlasuje za ‚výslovný obraz Jeho podstaty‘. ‚Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nikto, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.‘ Tu je zjavená osobnosť Otca.

„Tešiteľ, ktorého Kristus zasľúbil poslať po svojom nanebovstúpení, je Duch vo všetkej plnosti Božstva, ktorý zjavuje moc božskej milosti všetkým, čo prijímajú a veria v Krista ako v osobného Spasiteľa. Sú tri živé osoby nebeského trojjedinstva; v mene týchto troch veľkých mocností — Otca, Syna a Ducha Svätého — sú krstení tí, ktorí prijímajú Krista živou vierou, a tieto mocnosti budú spolupracovať s poslušnými poddanými nebies v ich úsilí žiť nový život v Kristovi.“ Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Tento úryvok stotožňuje „názory tých“, ktorí určovali Otca, Syna a Ducha pomocou „vecí zeme“. Potom hovorí: „Otca nemožno opísať vecami zeme.“ Všimnite si dva body, ktoré uvádza, hoci jeden z nich môže znietť ako rozpor. Poukazuje na falošný opis Božstva, ktorý, ak chcete, stotožňuje tri bohov. Je to falošný opis Božstva, no neuvádza nijakú poznámku o tom, že falošná definícia Božstva je nesprávna aj preto, že uvádza nesprávny počet bohov v Božstve.

Všimnite si tiež, že hovorí, že pozemské veci nemožno použiť na opis Otca. Už v samotnom tomto výroku však aj ona sama používa pozemské veci. Sú to ľudské bytosti, ktoré majú deti a matky a otcov a tety a bratrancov. A Ježiš nám hovorí, že v nebi na obnovennej zemi už viac nebude sobášov, lebo budeme ako anjeli. Neexistujú mužskí a ženskí anjeli. Výrazy, ktoré ľudské bytosti používajú na vymedzenie svojich vzájomných vzťahov, Boh použil, aby nás poučil o svojej prirodzenosti a charaktere; no aj „veci zeme“, ktoré inšpirácia použila na poučenie ľudí o Božom charaktere a prirodzenosti, sú nedokonalé.

Boli sme poučení, že „sú tri živé osoby nebeského trojjedinia“ ... „Otec, Syn a Duch Svätý“. Je ohavnosťou pripájať k týmto trom osobám pozemské špiritistické predstavy, no nie je ohavnosťou pripájať „meno týchto troch veľkých mocností“ k biblickej definícii Božstva.

Prorokyňa hovorí, že „meno“ troch veľkých mocností, ktoré tvoria Božstvo, je Otec, Syn a Duch Svätý. Ako pri každej biblickej pravde, keď sa skladá riadok na riadok, úplné svedectvo musí pozostávať z každého medzníka, ktorý bol zjavený. Svedectvá prorokov sa majú spojiť. Daniel dáva Kristovi meno Palmoni (popri iných menách, ale toto je len príklad). Ján Ho nazýva Alfa a Omega a Mojžiš Ho nazýva Jehova. Podľa Ellen Whiteovej je Jeho meno Otec, Syn a Duch Svätý.

„Satan... neustále presadzuje falošné, aby odviezol od pravdy. Úplne posledným Satanovým klamom bude zneplatniť svedectvo Ducha Božieho. ‚Kde niet videnia, ľud hynie‘ (Príslovia 29:18). Satan bude dômyselne pôsobiť rozličnými spôsobmi a prostredníctvom rozličných nástrojov, aby otriasol dôverou ostatku Božieho ľudu v pravé svedectvo.

„Proti Svedectvám sa rozhorí nenávisť, ktorá bude satanská. Satanovo pôsobenie bude smerovať k tomu, aby otriaslo vierou cirkví v ne, a to z tohto dôvodu: Satan nemôže mať takú voľnú cestu na to, aby vnášal svoje zvody a spútal duše vo svojich bludoch, ak sa dbá na výstrahy, karhania a rady Ducha Božieho.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

Krátka poznámka na okraj k tomuto úseku. Ján bol vyhostený na Patmos pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša. Posolstvo tretieho anjela má dve cieľové skupiny. Tých, ktorí stoja mimo adventizmu, a tých, ktorí sú v adventizme. Ján predstavuje adventistu, ktorý je nielen prenasledovaný svetom pre svoju poslušnosť Biblii, ale je prenasledovaný aj pre svoju poslušnosť spisom Ducha proroctva. Prenasledovanie namierené proti Duchu proroctva prichádza zvnútra, nie zvonka.

Na začiatku dejín starovekého Izraela, po štyristo rokoch v Egypte, tí, ktorí sa mali stať vyvoleným zmluvným ľudom, už viac nezachovávali sobotu. Nepoznali Kristov charakter ani prirodzenosť. Pridržiavali sa mylných predstáv o Bohu, ktoré si osvojili počas zajatia. Desať rán; vyslobodenie cez Červené more; nebeská manna; svätyňa a celé jej zariadenie; posvätné obrady; nádvorie, sväté miesto a Svätyňa svätých; Boží zákon; Skala, ktorá ich sprevádzala; voda, ktorá vyšla zo Skaly, ktorá ich sprevádzala, a dokonca aj had na žrdi — to všetko bolo určené na prehĺbenie poznania Boha v Jeho vyvolenom ľude. Bolo to postupné vyučovanie. Toto postupné vyučovanie pokračovalo až dovtedy, kým sa zákonníci „neodvážili sa ho už viac na nič pýtať“, a On potom označil úplne poslednú tému, o ktorej s Ním mali viesť otvorenú rozpravu, a týkala sa Dávidovho mena a toho, kto a čo Kristus je.

Na počiatku novodobého duchovného Izraela, po 1260 rokoch v duchovnom Babylone, tí, ktorí sa mali stať vyvoleným zmluvným ľudom, už viac nezachovávali sobotu. Nepoznali Kristov charakter ani prirodzenosť. Pridržiavali sa mylných predstáv o Bohu, ktoré si osvojili počas zajatia. Dejiny adventizmu so všetkými svojimi medzníkmi, odpadnutiami, kompromismi a vnútornými zápasmi dospeli v osemdesiatych rokoch 19. storočia do bodu, keď bola vydaná kniha Túžba vekov. V tejto knihe, na strane 671, je zakotvené chápanie Božstva, ktoré sa rozvinulo ďaleko nad rámec chápania, ktoré pochádzalo z osemnásteho storočia.

Staroveký Izrael mal na svojom sklunku spor, ktorý vznikol v dôsledku obmedzeného chápania Božstva, založeného na porozumení z dejín jeho počiatkov. Svedectvo Ježišovo hovorí, že či už Otec, Syn alebo Duch Svätý, všetci sú „plnosťou božstva telesne“ (Kolosanom 2:9). Biblické svedectvo hovorí: „Počuj, Izrael: Hospodín, náš Boh, je jediný Hospodín“ (Deuteronomium 6:4).

Moderný Izrael zastáva rozličné predstavy o Božstve a iba jedna je správna. Na konci moderného Izraela Boh dokončí dielo zjavovania svojho charakteru, a to v podmienkach, keď ešte trvá čas milosti. Presne to urobil pre Židov a On sa nikdy nemení. Je isté, že v chápaní Božej prirodzenosti a charakteru budeme pokračovať v raste po celú večnosť, avšak existuje zámerná prorocká línia pravdy, ktorá ukazuje Božie úsilie vyučovať svoj ľud o sebe samom, a tieto dejiny sú súčasťou vyučovania, ktoré sa teraz usiluje odovzdať; a informácia nachádzajúca sa v prorockom slove týkajúca sa tohto výchovného procesu označuje koniec tejto diskusie, ktorý zodpovedá uzavretiu času milosti.

„Kristus je preexistujúci, sám od seba existujúci Syn Boží.... Keď Kristus hovorí o svojej preexistencii, vedie myseľ späť cez veky bez počiatku. Uistuje nás, že nikdy nebol čas, keď by nebol v úzkom spoločenstve s večným Bohom. Ten, ktorého hlas Židia vtedy počúvali, bol s Bohom ako ten, ktorý bol u Neho vychovávaný.“ Signs of the Times, August 29, 1900.

„Bol rovný Bohu, nekonečný a všemohúci... Je večným, sám v sebe jestvujúcim Synom.“

„Zatiaľ čo Božie Slovo hovorí o Kristovej ľudskej prirodzenosti, keď bol na tejto zemi, zároveň sa rozhodne vyjadruje aj o Jeho predexistencii. Slovo existovalo ako božská bytosť, ako večný Syn Boží, v spojení a jednote so svojím Otcom. Od vekov bol Prostredníkom zmluvy, tým, v ktorom mali byť požehnané všetky národy zeme, Židia i pohania, ak Ho prijmú. „Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh.“ Skôr než boli stvorení ľudia alebo anjeli, Slovo bolo u Boha a bolo Bohom.“ Review and Herald, 5. apríla 1906.

V citovanej pasáži cituje z úplne prvých Jánových slov.

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. Ján 1,1–3.

Na počiatku boli prinajmenšom dvaja Bohovia, lebo Ján práve povedal: „Slovo bolo Boh a bolo u Boha.“ V prvom verši knihy Genezis je hebrejské slovo „Elohim“ preložené ako Boh. V Božom slove je „Elohim“ často zasadené do gramatickej stavby, ktorá označuje jedného Boha, no napriek tomu je to plurál. Ján odstraňuje možnosť, že by „Elohim“ v tomto verši označovalo jedného Boha, svojím druhým svedectvom o tejto veci. Jeho svedectvo ustanovuje prinajmenšom dvoch Bohov.

Ešte znepokojujúcejšie pre antitrinitárov, ktorí sa hlásia k tomu, že zachovávajú Ducha proroctva, je to, že na počiatku „Duch Boží sa vznášal nad vodami“. Je „Duch“, ktorý sa vznášal nad vodou, Otec alebo Syn, alebo to bola tretia osoba nebeského trojice, ako o Ňom hovorí sestra Whiteová? Po prvých troch veršoch Jánovho evanjelia nasledujú tieto slová.

V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo svieti v temnote, a temnota ho nepojala. Ján 1, 4. 5.

Odkaz na svetlo a tmu je v úplnom súlade so začiatkom knihy Genezis, ktorý hovorí.

A Boh povedal: Buď svetlo! I bolo svetlo. A Boh videl svetlo, že je dobré; a Boh oddelil svetlo od tmy. 1. Mojžišova 1:3, 4.

K týmto dvom paralelným pasážam o svetle, ktoré je predmetom nasledujúceho príbehu o stvorení po úvode o Božstve, sa čoskoro vrátíme. Na počiatku je prvou pravdou, o ktorej sa hovorí, zloženie alebo prirodzenosť Božstva. Text sa však nekončí až do druhej kapitoly, tretieho verša, kde nachádzame, že posledné tri slová opisu stvorenia sa začínajú tromi hebrejskými písmenami, ktoré spolu tvoria slovo prekladané ako „pravda“.

Začiatok správy o stvorení uvádza Božstvo, potom predkladá tvorivú moc Jeho slova a napokon uzatvára tento úsek božským podpisom predstavujúcim pravdu, posolstvo tretieho anjela a meno Boha, ako je vyjadrené Alfou a Omegou.

A siedmeho dňa Boh dokončil svoje dielo, ktoré učinil, a siedmeho dňa odpočinul od všetkého svojho diela, ktoré učinil. A Boh požehnal siedmy deň a posvätil ho, lebo v ňom odpočinul od všetkého svojho diela, ktoré Boh stvoril a učinil. 1. Mojžišova 2:2, 3.

Záver prvých právd vyučovaných v Božom slove tvorí vyvrcholenie tohto úseku. Končí sa tromi slovami „Boh“, „stvoril“ a „učinil“, čím zdôrazňuje začiatok tohto úseku, no rovnako dôležito aj sobotu siedmeho dňa. Sobota je, prirodzene, symbolom stvorenia a znamením medzi Bohom a Jeho vyvoleným ľudom. „Pravda“ je znázornená tromi písmenami, ktorými sa začínajú každé z týchto posledných troch slov o stvorení. Svedectvo zdôrazňuje, aká významná a dôležitá je pravda o sobote, no rovnako hlboké je aj to, že tieto tri písmená zároveň predstavujú tri kroky posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela. Tak je už v úplne prvom úseku Biblie sobota ako znamenie Božej tvorivej moci zároveň označená aj ako skúšobná otázka na konci času. Posledná kniha Biblie poskytuje tretieho svedka, ktorý sprevádza Jánovo svedectvo v jeho evanjeliu.

Ján siedmim cirkvám, ktoré sú v Ázii: milosť vám a pokoj od toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza; a od siedmich Duchov, ktorí sú pred jeho trónom; a od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a knieža kráľov zeme. Jemu, ktorý si nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov vo svojej vlastnej krvi, a urobil nás kráľmi a kňazmi Bohu a svojmu Otcovi, jemu sláva a vláda na veky vekov. Amen. Hľa, prichádza s oblakmi, a uzrie ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli; a všetky kmene zeme budú nariekať pre neho. Áno, amen. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza, Všemohúci.

Ja, Ján, ktorý som aj vašim bratom a spolúčastníkom súženia, kráľovstva a trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove zvanom Patmos pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista. Bol

som v Duchu v deň Pánov a počul som za sebou mocný hlas ako hlas poľnice, ktorý hovoril: Ja som Alfa i Omega, prvý i posledný; a čo vidíš, napíš do knihy a pošli siedmim cirkvám, ktoré sú v Ázii: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Tyatíry, do Sard, do Filadelfie a do Laodicey. Zjavenie 1:4–11.

Prvé tri verše prvej kapitoly Zjavenia označujú posledné výstražné posolstvo a spôsob, akým je toto posolstvo sprostredkované od Boha ľudstvu. Taktiež uvádzajú, že ide o Zjavenie Ježiša Krista, čím sa vyznačuje rozdiel medzi knihou Zjavenia a knihou Daniel. Jedno je proroctvo, druhé zjavenie.

„V Zjavení sa stretávajú a uzatvárajú všetky knihy Biblie. Tu je doplnok knihy Daniel. Jedna je proroctvo; druhá zjavenie. Kniha, ktorá bola zapečatená, nie je Zjavenie, ale tá časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni. Anjel prikázal: ‚Ty však, Daniel, zavri tieto slová a zapečat’ knihu až do času konca.‘ Daniel 12:4.“ Skutky apoštolov, 585.

V knihe Zjavenia sú prorocké línie, ktoré treba rozpoznať a spájať, riadok za riadkom. Všetky tieto prorocké línie sa končia v knihe Zjavenia, no zapečatenou knihou nebola kniha Zjavenia a nebola ňou ani jednoducho kniha Daniel; ale to, čo bolo zapečatené v knihe Daniel, bola „tá časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni“.

„Posledné dni“ možno chápať vo všeobecnom zmysle, no chápať ich ako inšpirované slová (čím sú) si vyžaduje, aby sme zároveň posúdili, či je s výrazom „posledné dni“ spojená aj prorocká symbolika. „Posledné dni“ sú osobitným obdobím prorockých dejín, pre ktoré existuje mnoho podporných línií. Dúfam, že tieto dejiny v blízkej budúcnosti načrtnem. Ide konkrétne o dejiny od roku 1798 až do uzavretia času milosti. Jedným zo spôsobov, ako to rozpoznať, je skutočnosť, že v doslovnej službe svätyne bol jeden deň v roku, ktorý predstavoval súd, a tým bol Deň zmierenia. Tento doslovný obrad predobrazoval to, čo sestra Whiteová nazýva antitypickým Dňom zmierenia. Prorocký alebo duchovný Deň zmierenia predstavuje „posledné dni“ času milosti; predstavuje obdobie konečného súdu.

Proroctvo v Danielovi, ktoré bolo zapečatené, malo dvojakú povahu. Bolo tam proroctvo týkajúce sa posledných dní, ktoré mileriti rozpoznali a ktoré ohlasovalo začiatok súdu. Táto pasáž z Daniela je znázornená videním pri rieke Ulai v ôsmej a deviatej kapitole. Druhé proroctvo, ktoré bolo v Danielovi zapečatené, ohlasuje uzavretie súdu, koniec adventizmu, koniec Spojených štátov a koniec sveta. Toto videnie bolo znázornené riekou Hiddekel.

„Svetlo, ktoré Daniel prijal od Boha, bolo dané zvlášť pre tieto posledné dni. Videnia, ktoré videl pri brehoch Ulaja a Hiddekelu, veľkých riek Šineáru, sa teraz naplňajú a všetky predpovedané udalosti čoskoro nastanú.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Videnie pri Ulaji bolo odpečatené v roku 1798 a týka sa Božej svätyne a Jeho ľudu. Videnie pri Hiddekeli bolo odpečatené v roku 1989, keď, ako je opísané v Danielovi jedenástej kapitole, vo verši štyridsať, boli krajiny predstavujúce bývalý Sovietsky zväz zmietnuté pápežstvom a Spojenými štátmi, a týka sa nepriateľov Božieho ľudu. Obe videnia fungujú tak, ako sedem cirkví a sedem pečatí v knihe Zjavenia. Jedno je vnútornými dejinami cirkvi a druhé je vonkajšími dejinami cirkvi, a obe pokrývajú celé obdobie a sú „zvlášť pre“ „tieto posledné dni“.

Ale hoci sa nám hovorí, že kniha Zjavenia nie je zapečatenou knihou, zároveň sa nám hovorí aj to, že je zapečatenou knihou.

„Zjavenie je zapečatená kniha, ale je aj otvorená kniha. Zaznamenáva podivuhodné udalosti, ktoré sa majú odohrať v posledných dňoch dejín tejto zeme. Učenia tejto knihy sú určité, nie mystické a nezrozumiteľné. V nej sa rozvíja tá istá línia proroctva ako v Danielovi. Niektoré proroctvá Boh zopakoval, čím ukázal, že im treba pripisovať dôležitosť. Pán neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 8.

Kniha Zjavenie je odpečatená, pretože proroctvá v Danielovi sú odpečatené, a tie isté línie proroctiev, ktoré boli odpečatené v Danielovi, sú tie isté línie, ktoré sa nachádzajú v Zjavení. To, čo bolo zapečatené v knihe Zjavenie, bola časť Zjavenia osobitne sa vzťahujúca na Boží ľud v „posledných dňoch“. Keď sestra Whiteová napísala tento výrok, „sedem hromov“ bolo v čase, keď ho písala, zapečatené, a preto napísala, že „je to zapečatená kniha“. Taktiež povedala, že kniha Daniel bola „kniha, ktorá bola zapečatená“, v minulom čase. Pre ňu bola odpečatená v roku 1798.

To, čo bolo počas jej života zapečatené ohľadom siedmich hromov, neboli jednoducho len budúce udalosti znázornené siedmimi hromami, ale predovšetkým to, že „sedem hromov“ predstavuje skutočnosť, že začiatok adventizmu je rovnobežný s koncom adventizmu. „Sedem hromov“ odhaľuje najdôležitejšie prorocké pravidlo potrebné na pochopenie Zjavenia Ježiša Krista, a zároveň zjavuje jeden z atribútov Božej prirodzenosti a charakteru, totiž že On je počiatkom i koncom všetkých vecí. Proroctvo poukazuje na to, že existuje zámerný rozvoj právd spojených s Božou prirodzenosťou a charakterom.

Ježiš, keď je predstavovaný ako „Lev z kmeňa Júdu“, symbolizuje dielo, ktoré uskutočňuje tým, že v priebehu dejín zjavuje pravdu postupným a systematickým spôsobom. Spečatňuje prorocké slovo až do okamihu, keď má byť pochopené. Spečatňuje a odpečatňuje pravdu na účel poučenia. Ako Palmoni je Ježiš Podivuhodný Počtár, Pán času, ktorý riadi Jeho-príbeh. Ako Alfa a Omega je okrem iného Pánom jazyka. Ako Lev z kmeňa Júdu je tým, kto určuje, kedy má byť pravda zjavená ľuďom.

V prvej kapitole Zjavenia, po prvých troch veršoch, je Božstvo predstavené ako tri odlišné osoby.

Ján siedmim cirkvám, ktoré sú v Ázii: milosť vám a pokoj,

od toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza;

a od siedmich Duchov, ktorí sú pred jeho trónom;

A od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a knieža kráľov zeme.

Zjavenie 1:4, 5.

Úvod do poslednej knihy Biblie zreteľne posiela pozdrav Božej cirkvi, ktorý označuje Otca, Ducha i Syna. Záver Božieho Slova opakuje začiatok a tým zdôrazňuje význam správneho chápania Božstva. Robí tak pre tých, ktorí budú Filadelfčanmi a budú tvoriť sto štyridsaťštyri tisíc. Oni sú záverečným zmluvným ľudom, ktorý bol predobrazovaný v priebehu línií dejín zmluvy. Títo svedkovia okrem iných právd dokazujú, že Boh sa v priebehu prorockých dejín postupne usiloval

rozširovať poznanie svojej prirodzenosti a svojho charakteru.

Najväčším symbolom v Biblii pre nedostatok poznania Boha u človeka bol faraón, ktorý predstavoval Egypt, symbol celého sveta, a preto celého ľudstva. Tento medzník začína tento proces na počiatku doslovného Izraela, kde sa Boh usiloval dať poznať svoje meno. Na konci doslovného Izraela sa spor o Božie meno zopakoval. Na konci doslovného Izraela Ježiš vyznačil svoje stretnutie so Židmi tým, že poukázal na dejiny Dávida a použil „pravidlo prvej zmienky“, aby predstavil záverečné vyhlásenie o laodicejskej slepote Židov. Nemohli pochopiť, čo hovoril, lebo nepoznali pravidlo Alfy a Omegy, ani nepoznali Alfú a Omegu, ktorá stála pred nimi.

Na začiatku duchovného Izraela nachádza svoj paralelný obraz spor predobrazovaný v dejinách Mojžiša. Ako adventizmus prechádzal dejinami „posledných dní“, bolo poskytnutých mnoho príležitostí hlbšie porozumieť Alfa i Omegu, tak ako to bolo aj v prípade starovekého Izraela. Na konci adventizmu nastane bod, keď už nebudú kladené nijaké ďalšie otázky, tak ako to bolo v dňoch Krista.

Keď sa vrátíme k textu v prvej kapitole Zjavenia, vidíme, že milosť a pokoj sú posielané od Toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza, a tiež od siedmich Duchov a tiež od Ježiša. Božstvo je predstavené ako Ježiš, siedmi Duchovia a Ten, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza, čím nám umožňuje poznať, že je to Otec, ktorý vlastní vlastnosti vyjadrené slovami Ten, ktorý je, bol a prichádza. Tieto vlastnosti predstavujú večnú prirodzenosť Boha. On vždy existoval a vo veršoch osem a deväť je práve táto vlastnosť jasne pripísaná Ježišovi.

Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, ktorý je, ktorý bol a ktorý prichádza, Všemohúci. Ja Ján, váš brat a spoluúčastník súženia, kráľovstva a trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove, ktorý sa volá Patmos, pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista. V deň Pánov som bol v Duchu a počul som za sebou mohutný hlas ako hlas poľnice, ktorý hovoril: Ja som Alfa i Omega, prvý i posledný; a: Čo vidíš, napíš do knihy a pošli siedmim cirkvám, ktoré sú v Ázii: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Tyatíry, do Sard, do Filadelfie a do Laodicey. Zjavenie 1:8–11.

Tí, ktorí majú Bibliu, v ktorej sú Ježišove slová vytlačené červenou farbou, vedia, že vo veršoch osem a jedenásť hovorí Ježiš. V týchto veršoch Ježiš ukazuje, že má totožnú večnú prirodzenosť ako Otec, keď sa označuje ako „Pán, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde“, a Ježiš zároveň dodáva, že je „Všemohúci“.

Úplne prvá vec, ktorú Ježiš hovorí na začiatku knihy Zjavenia, knihy, ktorá uvádza, že je Zjavením Ježiša Krista, je, že On je Alfa i Omega, že aj On je večný, ako je večný Otec, a že aj On je Všemohúci Boh. Vlastnosti Božej prirodzenosti sú úplne prvými slovami v knihe Zjavenia od Ježiša. Tieto vlastnosti sú priamymi kameňmi úrazu pre adventistov, ktorí ešte stále obhajujú pôvodné stanovisko o Božstve. Veria, že bol čas, keď Otec splodil svojho Syna.

Záver knihy Zjavenia sa zhoduje so začiatkom knihy Zjavenia.

Druhý príchod nasleduje po opise Božstva. V dvadsiatej druhej kapitole zistíme, že koniec knihy sa zhoduje so začiatkom knihy a dvanásť verš je paralelou k siedmemu veršu prvej kapitoly

tým, že odkazuje na Druhý príchod.

A hľa, prídem čoskoro, a moja odmena je so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný. Blahoslavení sú tí, ktorí zachovávajú jeho prikázania, aby mali právo k stromu života a aby vošli bránami do mesta. Vonku sú psi, čarodejníci, smilníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto miluje a činí lož. Ja, Ježiš, som poslal svojho anjela, aby vám o týchto veciach vydal svedectvo v cirkvách. Ja som koreň i rod Dávidov, jasná ranná hviezda. A Duch i nevesta hovoria: Pod'. A kto počuje, nech povie: Pod'. A kto je smädný, nech príde. A kto chce, nech si naberie vodu života zadarmo. Zjavenie 22:12–17.

Po odkaze na Druhý príchod sa Ježiš, ako v prvej kapitole Zjavenia, označuje za Alfú a Omegu. Potom pridáva rozlíšenie medzi tými, ktorí budú počuť, a tými, ktorí nebudú počuť, čo Duch hovorí cirkvám. Odkazuje na proces odovzdania posolstva znázornený vo veršoch jeden až tri v prvej kapitole tým, že uvádza, že poslal Gabriela s posolstvom k Jánovi.

Potom sa vracia k záverečnému výroku, ktorý vyslovil zákonníkom a farizejom na konci starovekého Izraela. Spája oba konce doslovného i duchovného Izraela tým, že v Zjavení odpovedá tým, ktorí žijú v „posledných dňoch“, na to, čomu Židia vo svojich „posledných dňoch“ nemohli porozumieť. Hovorí, že je koreňom (počiatkom) i potomkom (koncom) Dávida. Téma Dávida a jeho Pána bola posledným výrokom, ktorý Ježiš adresoval hašterivým Židom, a predobrazuje záverečné vyhlásenie pre tých v posledných dňoch, ktorí si podľa posolstva filadelfského zboru robia nárok, že sú Židia, no nie sú.

Hľa, dám ti zo synagógy satanovej tých, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale luhajú; hľa, spôsobím, aby prišli a klaňali sa pred tvojimi nohami a poznali, že som si ťa zamiloval. Pretože si zachoval slovo mojej trepezlivosti, aj ja ťa zachovám od hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet, aby skúsila tých, ktorí prebývajú na zemi. Zjavenie 3:9, 10.

Tí, ktorí sa klaňajú pri nohách svätých, sú laodicejskí adventisti, ktorých Pán vyplul zo svojich úst.

„Myslíte si, že tí, ktorí sa klaňajú pri nohách svätých (Zjavenie 3,9), budú napokon spasení. Tu sa s vami musím rozísť; lebo Boh mi ukázal, že táto skupina boli vyznávajúci adventisti, ktorí odpadli a ,znova pre seba ukrižovali Syna Božieho a vystavili ho verejnej potupe'. A v ,hodine pokušenia', ktorá ešte len príde, aby vyjaviла pravý charakter každého, spoznajú, že sú navždy stratení; a premáhaní úzkosťou ducha, sklonia sa pri nohách svätých.“ Word to the Little Flock, 12.

Podľa Biblie a Ducha proroctva tí, ktorí sa klaňajú pri nohách svätých, sú členmi synagógy satanovej. Tvrdia o sebe, že sú Židia, ale nie sú nimi. Spravodliví adventisti sú oslovení v cirkvi Filadelfskej. Stoštyridsaťštyritisíc sú Filadelfčania a Židia, ktorí hovoria, že nimi sú, ale nie sú nimi, sú Laodicečania. V „posledných dňoch“ sú dve triedy verných ľudí: stoštyridsaťštyritisíc a tí, ktorí sú mučeníkmi. Zo siedmich cirkví sú iba dve, ktorým nechýba nijaká výčitka. Jednou je Filadelfia, predstavujúca tých, ktorí nikdy nezomrú, a druhou Smyrna, predstavujúca verných mučeníkov. Mučeníci a tí, ktorí nezomrú, Smyrna a Filadelfia, sú jediné zo siedmich cirkví, ku ktorých posolstvu nie je pripojené nijaké odsúdenie. A predsa sa obe cirkvi museli vysporiadať s

tými, ktorí tvrdili, že sú Židia, ale neboli nimi. Je to tak preto, lebo všetci sú členmi tej istej cirkvi v „posledných dňoch“ a čelia tým istým okolnostiam: jedna trieda je určená vydať svedectvo svojou krvou, predstavovaná Mojžišom na vrchu Premenenia, a druhá trieda je predstavovaná Eliášom, ktorý nikdy nezomrel.

A anjelovi cirkvi v Smyrne napíš: Toto hovorí Prvý i Posledný, ktorý bol mŕtvy a ožil: Znáš tvoje skutky i súženie i chudobu — ale si bohatý — a viem o rúhaní tých, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale sú synagógou satanovou. Neboj sa ničoho z toho, čo máš trpieť. Hľa, diabol uvrhne niektorých z vás do väzenia, aby ste boli skúšaní, a budete mať súženie desať dní. Buď verný až do smrti a dám ti korunu života. Zjavenie 2:8–10.

Keď Ježiš opisuje tiesnivé okolnosti zboru v Smyrne, vyslovuje iba jednu kladnú poznámku, keď hovorí: „ale si bohatý“, a tým ich stavia do protikladu k členom synagógy satanovej, ktorí bohatí nie sú. Tí v Zjavení, ktorí sú adventisti a myslia si, že sú bohatí, a nie sú, sú Židia, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú — lebo sú to laodicejskí adventisti siedmeho dňa.

Na začiatku Zjavenia je Božstvo predstavené ako tri osoby a na konci knihy Zjavenia sú Ježiš a Duch spomenutí priamo, nie však Otec. Na tom však nezáleží, pretože zásada „riadok na riadok“ v spojení s tým, že prvé znázorňuje posledné, vyžaduje, aby bol Otec rozpoznaný v posledných veršoch Zjavenia, lebo už v prvých veršoch je označený ako ten, ktorý je tam prítomný. Nie je to nič iné ako v Evanjeliu podľa Jána, v prvej kapitole, kde Ján Ducha priamo neoznačuje, no rozumie sa, že je tam prítomný, lebo Duch tam bol už vtedy, keď bol po prvý raz napísaný výraz „na počiatku“. Jánovo svedectvo evanjelia v prvej kapitole sa začína totožným výrazom „na počiatku“.

„Počiatok“ je prorockým symbolom a má sa posudzovať podľa prorockých pravidiel, vrátane pravidla „riadok na riadok“. Mojžišov počiatok je počiatkom Jánovho evanjelia, je počiatkom knihy Zjavenia a je aj koncom Zjavenia. V dvoch z týchto štyroch línií sú dvakrát označené všetky tri osoby nebeského trojjediného spoločenstva; v jednej línií (v Jánovom evanjeliu) Duch možno chýba a v štvrtej línií chýba Otec, no keď sa tieto línie spoja, vo všetkých štyroch líniách sú zastúpené všetky tri božské Osoby.

Kristus prišiel zjaviť Otca a Duch Svätý prišiel zjaviť Syna. Všetci traja priniesli večné obete. Otec tak miloval svet, že dal Ježiša; Ježiš tak miloval svet, že súhlasil vziať na seba na veky telo tých, ktorých stvoril. Aký druh darovania je vyjadrený v tom, že Stvoriteľ sa rozhodol stať súčasťou svojho stvorenia? Tretia osoba Božstva dala seba samu, lebo prijala postavenie prebývať v stvorenej bytosti zvanej ľudstvo — po celú večnosť.

Pravdepodobne práve z tohto dôvodu je Duch Svätý opakovane spájaný so symbolmi Božieho ľudu. Je Osobou Božstva, ktorá má prebývať s ľudským stvorenstvom. Preto sú symboly Ducha Svätého v Písmach častejšie než nie znázornené symbolom, ktorý predstavuje buď Ducha Svätého, alebo ľudstvo. Na počiatku sa Duch vznášal nad vodami.

A hovorí mi: Vody, ktoré si videl, kde sedí smilnica, sú ľudia, zástupy, národy a jazyky. Zjavenie 17,15.

Jediným kusom nábytku vo svätyni, ktorú postavil Mojžiš, pre ktorý nebol pracovníkom osobitne podrobne určený vzor, podľa ktorého mali postupovať, bol sedemramenný svietnik. Svietnik predstavuje spojenie ľudstva s božstvom. Z tohto dôvodu bol svietnik svojím vyhotovením jedným predmetom vo svätyni, ku ktorému bolo ľudom ponechané niečo prispieť. Sedem svietnikov, medzi ktorými Kristus chodí, je označených ako sedem cirkví, avšak svietnik bol napájaný olejom, predstavujúcim Ducha Svätého, a knôty sviec, ktoré niesli plameň, aby svietil, boli zhotovené z použitých bielych ľanových rúch kňazov, predstavujúcich Kristovu spravodlivosť, ktorá žiari ako svetlo sveta. Boží ľud je svetlom sveta, ale toto svetlo je napájané jedine olejom Ducha Svätého. Duch Svätý je v Písme vo svojom opise často spájaný s ľudmi.

A z trónu vychádzali blesky, hromy a hlasy; a pred trónom horelo sedem ohnivých lúč, ktoré sú siedmimi Duchmi Božími. Zjavenie 4,5.

Sedem lúč je tu stotožnených so „siedmimi Duchmi Božími“, avšak je nám povedané, že sedem svietnikov predstavuje sedem cirkví.

Tajomstvo siedmich hviezd, ktoré si videl v mojej pravici, a siedmich zlatých svietnikov. Sedem hviezd sú anjeli siedmich cirkví; a sedem svietnikov, ktoré si videl, je sedem cirkví. Zjavenie 1,20.

Sedem svietnikov je zároveň siedmimi Duchmi a zároveň sú Božou cirkvou.

A videl som, a hľa, uprostred trónu a štyroch bytostí a uprostred starcov stál Baránok ako zabíjajúci, majúci sedem rohov a sedem očí, ktorými je sedem Duchov Božích vyslaných na celú zem. Zjavenie 5:6.

Sedem rohov a sedem očí je tiež Duch Svätý, ktorý je vyslaný do celej zeme, a keď je kresťan pokrstený, je vyslaný do celej zeme, lebo bol pokrstený v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. V blahoslavenstve vyslovenom nad mučeníkmi krízy nedeľného zákona a nad všetkými, ktorí od roku 1844 zomreli vo viere v modernom duchovnom Izraeli, je to Duch, ktorý poskytuje chváloreč pri ich pohreboch, keď hovorí: „Áno,“ „aby si odpočinuli od svojich námah,“ lebo bol pri ich námahách po celý čas, až kým nepoložili svoje životy.

A počul som hlas z neba, ktorý mi hovoril: Píš: Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi. Áno, hovorí Duch, aby si odpočinuli od svojich prác; a ich skutky ich nasledujú. Zjavenie 14:13.

Keď uvažujeme o závere a začiatku knihy Zjavenie, o začiatku Biblie a o začiatku Jánovho evanjelia, zisťujeme, že vo všetkých troch prípadoch sú zastúpené všetky tri Osoby Božstva, hoci Otec je tam prítomný na základe uplatnenia zásady „riadok na riadok“. Syn je tam a stotožňuje sa ako Alfa a Omega.

Ak rozpoznáme, že spojenie ľudstva s božstvom je spojením Ducha Svätého a ľudstva, potom môžeme pochopiť, prečo sú symboly Ducha Svätého spojené so symbolmi ľudstva. S týmto pohľadom na zreteľ sa vraciame k tým dvom „na počiatku“, ktorým sme sa tak často venovali.

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. A zem bola beztvárna a pustá; a tma bola nad priepasťou. A Duch Boží sa vznášal nad vodami. A Boh povedal: Nech je svetlo! A bolo svetlo. A Boh videl svetlo, že je dobré; a Boh oddelil svetlo od tmy. Genesis 1:1–4.

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo svieti v temnote, a temnota ho nepojala. Ján 1, 1–5.

Použijúc týchto dvoch svedkov „na počiatku“, Boh Slovo, ktorý učinil všetko, dal aj svoj život, lebo „v ňom bol život“ a jeho život bol „svetlom“ ľudí. „Svetlom“ stvoreného človeka je spravodlivosť Stvoriteľa. Spravodlivosť Stvoriteľa je knôtom vo sviečkach vo svätyni.

A jej bolo dané, aby sa obliekla do jemného ľanu, čistého a bieleho; lebo tým jemným ľanom je spravodlivosť svätých. Zjavenie 19:18.

Olej, ktorý napája knôt, predstavuje pôsobenie Ducha Svätého v živote veriaceho. Na počiatku bola zem temná a nebolo svetla. Ježiš potom dal svoj život, život, ktorý bol v ňom, aby mohlo byť svetlo pre ľudí.

A budú sa mu klaňať všetci obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života Baránka zabitého od založenia sveta. Zjavenie 13,8.

Keď sa Ježiš rozhodol stať obeťou za ľudstvo, dal svoj život, aby ľudia mali svetlo. Ako je to aj v týchto dvoch úryvkoch, kedykoľvek je uvedené svetlo, toto svetlo vytvára dve skupiny uctievačov, znázornené svetlom a tmou, deťmi dňa alebo deťmi noci.

Ale vy, bratia, nie ste vo tme, aby vás ten deň prekvapil ako zlodej. Vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa; nie sme z noci ani z temnoty. 1 Tesalonickým 5:4, 5.

Keď rozpoznáme blízky večný vzťah, ktorý má Duch Svätý s deťmi dňa, môžeme pochopiť, prečo sú symboly Božích detí i Ducha Svätého tak úzko príbuzné. V poslednom úryvku Zjavenia vidíme Ježiša ako Alfú a Omegu, vidíme Otca prostredníctvom uplatnenia zásady „riadok na riadok“ a Duch Svätý podáva svoje záverečné symbolické zobrazenie seba samého, lebo svätí mužovia dávnych čias hovorili, vedení Duchom Svätým. Jeho prvé vyjadrenie o sebe samom v Genezis ho označuje ako toho, ktorý sa vznášal nad vodami, čiže sa pohyboval nad ľudstvom, a jeho posledná zmienka o sebe samom znie takto.

A Duch i nevesta hovoria: Pod'! A kto počuje, nech povie: Pod'! A kto je smädný, nech príde. A kto chce, nech si bezplatne vezme vodu života. Zjavenie 22:17.

Od začiatku až do konca je Duch Svätý stotožnený v spojitosti s ľudstvom, lebo synovia dňa predstavujú spojenie božstva a ľudstva. Pavol, podobne ako Izaiáš, poukazuje na to, že ľudia sú nádoby; aj svietniky vo svätyni mali nádoby, do ktorých bol vložený knôt, a olej stekal do nádob, aby poskytol palivo nevyhnutné na zjavenie svetla, ktorým je Kristova spravodlivosť. My sme nádoby Ducha Svätého, tretej Osoby Božstva, ako je to dosvedčené od začiatku až do konca Božieho Slova a rovnako výslovne označené v spisoch Ducha prorocstva.

V posolstve druhého anjela, ktoré sa naplnilo na začiatku adventizmu i na konci, sú dve odlišné posolstvá: jedno pre cirkev a jedno pre svet.